

Bánfai Zsolt

LIFT

Nem tudhatom, miért jó, ha az emelkedés szédüléssel jár. Már beszálláskor megkönnyebbülés fog el, míg másokat szorongás, klausztofóbia – bezártságból adódó félelem. Esetleg gyomorszorító émelygés, mintha a dolgok súlya nem az emésztőrendszer útjait követné, a teher külön nyomvonalon jár, többnyire inkább a vertikális kiterjedések követője – pedig a rendezőállomásokon a számára kijelölt sínek vízszintes mezőkön át hálózják be a términtákat. Az emelkedés virágai közben belepik a tüdőt és a bokrok friss oxigént öntenek a vérbő medrekbe, olyannyira, hogy az ablak tisztulni kezd, és félelmedet leküzdve a kilátó porondjáról már nem a magasságot érzekeled, hanem fokozatosan önmagadra kezdesz rálátni.

KITÖRÉS

Lépteim alatt földtani korok gyűrődnek. Túlvilági üledékeket morzsolgatok, mint hívők mise alatt a rózsafüzért, közben a gerincoszlop köveit figyelem: világító karácsonyi díszek a vulkáni peremvidék szikláin. Vigyázni kell a tempóra, csak akkor lassítani, ha derekunkra öklendi szemeteit a város. A cél az lenne, hogy a keréknyom kiegyenesedjen a mozdulatok zajában. A lépés kisebb földrengés, a csigolyák tektonikus szobrok, alácsúsznak egymáson – ütközésük fehérlő energiákat szabadít fel. Az ingerület végigszágul a gerincvelő sztrádáin,

szemből elvakít a fény, hátul a féklámpák tüzét látni –
hömpölygő vörös a szemgödörben, mely mindig
megtalálja a kitörés lehetőségeit –
apadás után kővé lassul minden mozdulat
és látni, amint a teremtmények korhadó nyomait
a sziklafalokról lerágja a sós szél.

PAPLANSZELLEMEK

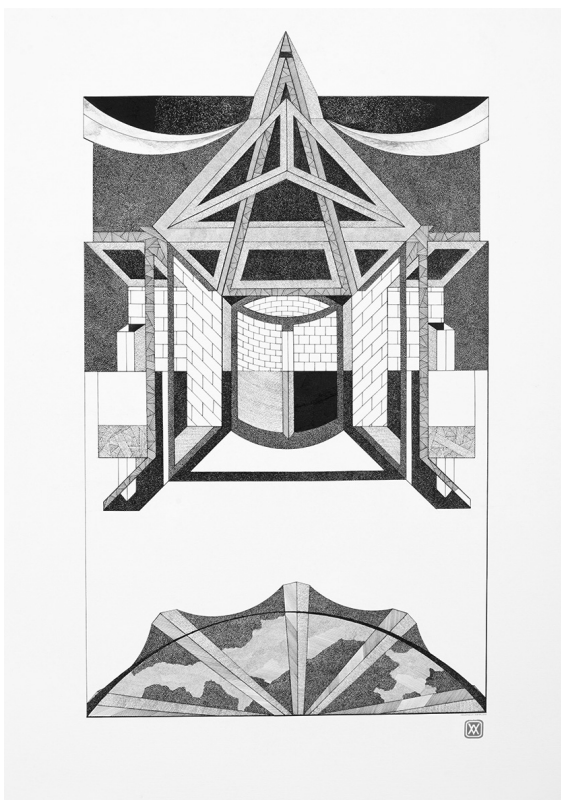
A paplan alatt izgalmas árkok húzódnak,
fehér fűszálak tövében kitinpor, talán hamu.
Az idegrendszer neuronrostokra feszülő háló –
oszlópai benyúlnak a csarnokvizek fölé,
a rácspontokban pókok, aknák,
telepített mezőkön villanó fejtorpotrohok.
Poltergeist és korszellemek.
Szembogaram páncélján kopogtatnak.
Ajtót nyitok.

55. ADVENT

2020. karácsony – Évának ajánlva

Az albumot látva feltéped
naptáradban a beragasztott ablakot:
ilyenkor az ébredés a várost elöntő vörös
sugarak kábulatába dermed.
Az erkélyen fehér lepedővé szelídül
közeledtében a karácsony.
Ez az advent is puszta lázadás a csillagszórók
fényébe álmodott kortalanság ellen.
Hóba hull mosolyod, nyakad fehér mezőin
szilánkokra hasad a cserepek fénye, állandósul

a beléjük fagyott hajnal. Az álom mindig
ébredés előtt a legszínesebb –
engedd, hadd nyúljanak tovább a részletek.
Az út hosszú, a vándorbot alig több mint felét
kopogtatta el. Előtted a jósolt jövő.
Minden szerveid túlél, egy svájci óramű
pontosságával működik, pipacsok és szarka-
lábak között fénylik fel esténként szem-
tükreid felszínén a hold.

*In memoriam Makovecz, 2011
(70 x 50 cm, tus, ceruza, papír)*